

Härmed vill Jesus åter förkunna några ord om försoningsläran och hans ankom...

Berggren, Anders,

73 Cg Br.

National Library
of Sweden

Härmed vill Jesus

åter förkunna några ord

om försoningsläran och hans ankomst.

(Andra upplagan.)

Hans lärjungar fingo aldrig någon kunskap om huru det skall tillgå med verdens frälsning, eller hvarföre Jesus skulle ovilkorligen lida och dö. Alltså fick satan tillfälle att gifva dem in att Gud blef försonad, och han hade offrat sig sjelf till en lösen för det fallna menniskosläktet; detta är en ogrundad tro som strider mot Gud och sanningen. Men denna lära har allt sedan blifvit förkunnad och varit hjälplig under tidens lopp; men till slut och vid Christi domstol blifver den oduglig, och för Gud en galenskap, som han förkunnar genom Paulus i dess första bref till de Corinth 1: 19, och detta bör en sann christen kunna fatta och förstå. Ty det skulle vara en förunderlig och besynnerlig Gud, då han först utgifvit en lag som han visste ingen hålla kunde och derföre låta födas en son till verden, för att plågas och pinas till döds, och dermed försona sig sjelf mot lagens öfverträdare; detta är en stor villomening samt för Gud en galenskap, som skrifvet är: Jesus bad i Örtagården och sade: "Käre fader, allting är dig möjligt, är det möjligt låt mig undslippa att dricka den svåra kalken, som förelagd är." Desse ängslande och hjertslitande bönerop skulle väl förr kunnat beveka en huld fader till försoning, än hans pina och död; men ingen gudamagt kunde afhjelpa Jesu önskan, ingen möjlighet var att finna, ingen utväg kunde utfunderas, utan Jesus måste lida och dö för verdens frälsnings skull, men icke till någon försoning. Ty det var aldrig skaparens mening; icke lofvade Jesus det när han vandrade på jorden. När han bar sitt kors till dödsplatsen, sade han: "är detta skedt på det färska trädet, hvad skall då ske på det torra." Meningen var den, när den oskyldige skall så lida hvad skall icke då den skyldige vidkännas. Aldrig kan någon domstol eller öfverhet tillåta att någon oskyldig går i döden för den skyldige. Icke kunde Gud tillåta att Jesus skulle lida för det att otrogna och lagbrytare skulle vara fria. Nej, visst icke. Jesus säger han skall komma och löna hvar och en efter deras gerningar, Math. 16: 27.

Mången tror att frälsningen blef fullbordad när Jesus dog på korset; men det är alldeles ogrundadt, samt en ren omöjlighet, och då hade lärjungarna sluppit att undergå martyrdöden; en blef lefvande huden aftagen, en kokad i en sjudande kittel, en korsfäst på ett kors likt ett X, o. s. v. Hade allt varit fullkomnadt, kunde detta icke skedt. Och då skulle Judas

och de, som satan begagnade vid Jesu mord, ligga i helfvete till evig tid, för vår och några få frälsnings skull, och alla de som voro före Jesu död, skulle äfven vara förlorade. Nej, detta kan icke låta sig göra, ty Jesus var sänd att frälsa det som förtappadt var, Math. 15: 24, samt 18: 11. Satan är icke död, den dagliga erfarenheten visar, att han lefver och regerar lika som före Jesu död. Ingen förändring har skett sedan. Samma död och dom Gud förkunnade i paradiset är ännu fortfarande; med arbete och stor möda måste man föda sig, qvinnan föder sitt barn med sveda, den förbannade döden är fortfarande, en del brinna totalt upp. Somliga måste sluta sina dagar i vågens svallande böljor; de fläste måste undergå den fruktansvärda sotdöden, och sedan nedmyllas i den svarta jorden; detta är ingenting angenämt för människan, och Job säger: "Herre, ho prisar dig i grafven." Ännu har ingen haft nytta af Jesu lidande och död.

"Men hör nu, du förbannade djefvul, satanas, som bedrager hela världen! Det är din skull, allt det onda som sker i världen, och vi människor måste lida för din skull ifrån dess begynnelse och till tidens slut. När Gud hade skapat människorna i paradiset smög du dig in uti ormen, och med smicker och lögn förmådde den lättrogna qvinnan, samt dem båda att äta af det förbudna trädet, och marken blef förbannad för din skull; och allt sedan har du varit en skadelig varelse för människoslägtet. När Jesus föddes till världen, var du genast färdig och tänkte att förgöra Gudabarnet. Då måste Jesu föräldrar fly till Egypten och uppehålla sig der i sju år, tills barnamördaren Herodes vardt död. När Jesus var döpt, infann du dig och frestade honom, för att förmå honom till att lyda och tillbedja dig; du var hans motståndare och förföljare hela tiden. Slutligen fick du honom fastspikad på ett kors för att pinas och dö. Huru gjorde du icke med hans lärjungar och hvad sorg förorsakade du icke Jesu moder? Vet nu att Gud skall för allt detta hafva dig fram för domen, och det är skrifvet; förthy, när människorna i paradiset fingo sin dom, som ännu fortfar, och sedan Jesus dömd, pint och plågad till döds; nu måste det vara din tur att komma för domen; och du kan vara viss på, att det icke skall så tillgå som i paradiset. Der gick du fri, men vid Christi domstol, då rätt och sanning skall blifva gällande, blifver du straffad. Jesus blef oskyldigt dödad; men du kan icke neka till den anklagelse som är emot dig i Lifsens bok. Du kan icke neka att du handtrade Jesus på ett fasaväckande sätt; jag skall visa dig hans lekamen till bevis härpå, hans händer och fötter äro blödande af spikarna. Sidan är öppen efter spjutet, på högra kinden synes blånad och svulst efter slaget vid Pilati domstol, hufvudet är såradt efter törnekronan, alla sår äro svidande, hjertat är ängsligt och bedröfvadt, för det att ingen tro, eller vänner, finnas på jorden, och detta är i sanning, som satan och hela världen

icke motstrida kan. Huru kan du satan inbilla människorna att Jesus är försonad, och väl belåten med sitt långsamma lidande. Du är förbannad i Lifsens bok för det du har förfalskat den heliga skrift, och låtit införa lögn; hvilket du skall återtaga, då böckerna skola undersökas och granskas vid domstolen. Der får du sanning att höra, att du mördat Jesus och bedragat hela världen, du inbillar människorna lögn, att Gud är försonad och nådig för Jesu pinas skull, och allt är betaldt, endast du erkänner att du är en syndare, då är frälsningen vunnin, och du dör salig. Hvad Gud förkunnar uti Lifsens bok inbillar du dina tjenare att det är en galenskap och icke är att sätta tro till, utan bortkastas och lemnas utan afseende; och detta gör du, förthy du vet att den skall söndertrampa ditt förbannade ormahufvud, 1 Mos. 3: 15, och du kan vara förvissad att du icke slipper förr än du uppfyller det som nämnda bok innehåller, ty du är under lagen, och det heter; "en mandräpare och en mördare skall dö," och din dom står skrifven i Uppb. 20: 10. Ty du skall icke regera i evig tid. Du sade till Jesus: om han var kommen att plåga dig förr än tid är, men nu är din tid slut. Jesus gaf dig lof att fara i svinahjorden men det kan jag icke göra. När Jesus blef dömd ropade skaran "korsfäst! korsfäst!" men långt flere skall ropa vid Christi domstol: gack bort I förbannade bedragare och gudamördare; ty så är domen skrifven.

Men älskade och välsignade läsare! Tro Herrans ord, tro aldrig på någon människa, utan tro endast det som Jesus talat hafver, som bör vara vårt rättesnöre; öfvergif djefvulens falska snara, låt honom icke fasthålla dig i okunnighetens mörker utan anamma sanningens kunskap, ty Gud vill att alla människor skola frälsta varda och till sanningens kunskap komma. Derföre vill Jesus låta eder veta sanningen, och han säger: I skolen förstå sanningen och den skall göra eder fri, Joh. 8, och således är en nödvändig sak, att komma till den kunskap som kan göra oss fria. Paulus förkunnar uti sitt 2 bref till Timotheus, att på yttersta dagar tillstunda farliga tider. De läras alltid, men kunna dock aldrig till sanningens kunskap komma, 3: 7.

Uti dessa dagar finnas många religionssekter, lutheraner, mormoner, baptister, methodister, judar och katoliker, m. fl. Inga af desse äro gällande eller antagliga för Gud, förthy om en af desse skulle gå fram och vinna företräde, då skulle ju alla de andre blifva tillbaka och gå förlorade; och derföre kan ingendera antagas vid Christi domstol, när frälsningen skall ske.

Här fins en del människor som tro sig vara rättfärdiga för det de kommit till någon besinning om det tillkommande. Men då komma de orena andar igen och taga sju andra med sig som skadligare äro att de bo der. Så blifver den människans sista värre än det första, Math. 12: 44. Och dessa Jesu ord ha nu gått i fullbordan, emedan desse tro sig vara

frälsta och saliga derföre att de gå in till mormon, baptist och methodist, men dermed är ingen frälsning vunnen, och icke nog härmed utan de tänka ondt om andra och tro att endast de skola frälste och salige blifva. Detta strider emot Jesu ord, då han sade: "dömer icke att I skolen icke dömde varda," Math. 7, och derföre säger han: den människans sista blifver värre än det första. Den som icke tror Jesu ord, eller lyder hans kallelse, kan aldrig vinna saligheten. Ty på honom beror allt, och får det icke tillgå efter hans förordnande, kan aldrig någon frälsning ske. O, huru olyckliga skulle vi icke vara, om så skulle tillgå på yttersta dagen som det tydes och förkunnas af världens vise, den ena människan skiljes från den andra, den ena makan från den andra, barn från föräldrar och desse från barnen, somliga till evig glädje, och somliga till evig pina. Det skulle aldrig blifva någon glädje i Guds rike när de visste att deras anhörige och vänner befunno sig i pinorummet. O, du människa, som vill efter satans vilja döma andra och låta dig nöja med en så fasansfull ställning; ditt hjerta måste vara hårdt som sten och svart som sot, som vill sätta dig emot Gud som så härligt och väl beredt vår och alla människors frälsning; vi böra glädjas och tacka derföre.

Men hör nu I konungar och regenter på hela jorden, och I som ären begifna på krig och ärelystnad! Gud hafver låtit smort eder till konungar och regenter, för att styra och leda folket hvar uti sitt rike samt skaffa den nödstälde hjälp och den lidande rätt, men ingalunda att föra krig, dräpa folk samt ödelägga städer och byar; I ären sämre än oskälige djur såsom bina; dessa äro efter naturen skapade med en vise uti hvarje kupa, och de, låta sig godt nöja med att vara styre öfver sin egen hop, om den är liten eller stor, utan att störa eller oroa sin granne. Dråp och krig är emot Gud; derför säger han krig och blodig klädnad skall uppbrännas och af eld förtärd varda, Es. 9: 5. Allt dråp är af djefvulen, och den som tillåter eller utöfvar hans gerningar kan ej annat än vara honom tillhörig. En monark, som är af Gudi kan aldrig komma i krig, ty om satan som är roten till allt ondt, skulle uppvigla en monark till krig, svarade den andre sålunda: "är det nu så, att du inte kan stå dig lefva och vara belåten med det du hafver, då vill jag afstå mitt, utan att kriga derom; ty Jesus säger om någon vill taga din kjortel, låt honom hafva kåpan med," Math. 5: 40. Krig kan aldrig medföra någon båtnad eller fördel, ty denna jordens fåfänglighet är icke att strida för; och Jesus säger: "I skolen icke församla ägodelar på jorden," Math. 6: 19; här finns ej annat än fåfänglighet under solen, Salom. pred.-b. 1: 14. En jämmerlig och usel ting är lifvet här och tar snarligt slut, (Sv. Psalmb. N:o 391), och Jesu lära måste vi alla efterlefva. Såvida vi vilja blifva honom tillhöriga och salige varda vid tidens slut.

Allt dråp är emot Gud och hans heliga lag och en monark som är af Gudi kan aldrig skrifva under någon dödsdom, förthy i detsamma han detta gör, är han lika brottslig inför Gud, som undersåten som har mördat sin nästa, fast satan fått magt med undersåten att i hast och öfverilning dräpa, så bör han dock icke hafva magt med konungen att han skall äfven bryta Guds lag och befalla dråp och utgjuta människoblod. Sådant är djefvulens efterföljd, han är en mandråpare af begynnelsen Joh. 8: 44. Nåd bör en monark skänka, om det sökes, och förlåta så varder eder förlåtit, Math. 6: 14. Cain dräpte sin broder Abel, (1 Mos. 4) och Gud straffade honom med att fly från det stället, som hans anhöriga bebodde. Mose var en mandråpare, och likväl antog Gud honom till sin trogne tjenare emedan han ångradt och afbedit sitt brott, och Gud befalde honom föra Israels folk utur Egypten och Faraos händer, 2 Mos. 3: 10.

Hör nu I domare i hela verlden, Gud hafver förordnat eder att dömma och afgöra tvistefrågor, människor emellan på jorden, och ämbetet I fören är Guds ämbete, se domarreglorna, men hur förestån I detta? Jo, på ett vårdslöst och likgiltigt sätt; I uppsöken den strängaste paragraf, som finnes i lagen, fastän den bjuder att mera freda än fälla; Äfven säger lagen: pröfve domaren, men huru gören I denna pröfning? Öfverlägg I med Gud och eder sjelfva, att utslaget är så med sanning och rättvisan förenad, att I kunnen ansvara för det inför öfverdomaren på räkenskapsdagen? I dömnen människor till vatten och bröd oskyldigt, liksom fruktmånglerskan, som för någon tid sedan, blef dömd till 7 dagars fängelse med vatten och bröd oskyldigt.

Tilldragelsen om denna fatiga qvinna timade sålunda: Hon hade lemnat sin lilla tillhörighet åt en annan i tillsyn, medan hon gick bort ett angeläget ärende. Då hon återkom voro både kassan och frukten bortstulna; gumman gjorde efterfrågan hvart det tagit vägen. Då infann sig polisen, och angrep henne med handkraft i stället för att hjälpa henne med att skaffa det stulna till rätta; qvinnan svarade några häftiga ord, och derföre blef hon dömd till det hårda förutnämnda straffet, då hon endast borde böta 3 daler för svordom, efter lag.

Men hören nu, I åklagare! I kallen eder nästa till rätta, för ett litet och obetydligt fel; I sen grandet i brodersögat, men hjelken i edert eget öga kunen I icke se, Luc. 6: 41. I kommen ofta förargelse åstad och förarga Jesu trogna, och den som så gör, är bättre om en qvarnsten vore bunden vid hans hals och sänktes ned i hafsens djup, Math. 18: 6. Om du icke lyder Jesu ord och förlikar dig med din trätobroder, att han icke åklagar dig för öfverdomaren, och då kastas i häktelse och du varder icke utkommande tills du betalt den yttersta skärfven, Math. 5: 25.

Hören nu I fångvaktare, sköten I edert kall efter Guds vilja? Hafven I medlidande med brottslingen, och nästan, som Jesus befallt hafver? Men det är icke så. I lemnen dem bröd och vatten, brödet innehåller icke den vigt eller form som lagen talar; ty det är icke lagens mening, att det skall vara sådant, så att icke fången kan förtära det, då knappast en råtta kan med sina skarpa tänder gnafva det i sig, mycket mindre en gammal tandlös gumma, som den förutnämnda fruktmånglerskan.

Du tänker att ingen ser ditt handlingssätt, men Gud ser det, Jesus som hafver ögon såsom en eldslåga, Uppb. 1: 14; ja han ser det, fast jordens öfverhet icke vet, icke ser eller frågar efter uslingen i fångahuset, såsom Jesus befalt hafver, Math. 25: 36. Dessa magtpåliggande ord förglömmas och åtlydas icke, men tänka på försvarsmedel, mordvapen för att med egen magt tro sig kunna möta en oväntad öfverlägsen fiende; men utan Guds magt är menniskomagt ett intet; om icke Herren bevarar staden vakar väktarena fåfångt, och den som tager Gud till försvarare han behöfver ej mordvapen.

Det var ett svårt straff Jesus förkunnade dagen före sin död, att de som icke klädt den nakna, besökt den sjuka och de som i fångelset äro, och dessa skola då gå ut i evig pina, v. 46. Detta var ett fasaväckande straff, om icke Gud låtit ändradt detta uti Lifsens bok, kunde ingen blifva frälst.

Jesus talade med sina lärjungar och sade: "jag hafver ännu mycket att säga eder, men I kunnen det icke nu bära, men när han kommer som är sanningens ande han skall leda eder uti all sanning, han skall icke tala af sig sjelf; men hvad han hörer skall han tala, och det som ske skall, det skall han förkunna eder, Joh. 16: 12. Det är således icke utan sanningens ande som talar, men hvad Gud och Jesus talat hafver vill satans tjennare icke höra eller tro; han säger i Es. 42: 9 "si, hvad komma skall, förkunnar jag framföråt och ny ting; förrän det sker låter jag eder det höra;" detta har han härmed fullbordat när Abraham var Gud lydig och ville offra sin son, lofvade han att igenom din säd skall allt folk på jorden välsignade yarda, 1 Moseb. 22, Apostl.-g. 3: 25. Uti Lifsens bok har Gud fullbordadt detta löftet, men denna bok är af djefvulen och hans medhållare ganska illa omtyckt, förthy satan vet att den skall slutligen söndertrampa hans förbannade ormahufvud, 1 Mos. 3: 15. Satan har många på sin sida som tjena sig, och det är klart att tjenaren håller med sin husbonde och ledare, men likväl skall döden och all satans magt och välde tillintetgöras.

Att boken är nödvändig och angelägen, kan en Jesu vän godt förstå, emedan Johannes grät svårligen att ingen kunde upplåta boken eller läsa den, Uppb. 5: 4. Sedan såg han densamma vid domstolen då böckerna voro upplåtna, och der vardt dömdt efter som skrifvit var i dem, efter deras gerningar, 20: 12. Såsom Jesus visade Johannes, skall domen ovilkorligen

tillgå; hafvet och helfvetet skall gifva igen de, som deruti äro; förthy någon återlösning har aldrig förr kunnat skedd.

Här frågas, från hvem han löst oss, från Gud eller satan? Det fallna människoslägtet, som är i djefvulens våld förvarad, och han antager ingen lösen, han gör icke utbyte och lemnar det till sig röfvade folket, för något blod eller offer; nej, visst icke, alla de han hafver behåller han till dess domstolen ålägger honom till att återlemna dem om de finnas i hafvet eller i helfvetet, som Johannes såg att ske skall.

Jesus var sänd att frälsa det som förtappadt är, Math. 15: 24, hvilket skall tillgå såsom Johannes det såg, när Jesus återkommer på yttersta dagen.

Gud klagar att det är ett botröfvadt och skinnadt folk; de äro allesammans besnärjde i kulor, bortglömda i fångahus, äro vordne till rof, ingen hjälpare är finnandes, som säger få dem igen, Es. 42: 22. Här kan man höra att Jesus behöfver medhjelpare, som Gud sjelf säger.

När satan korsfäste Jesus begadnade han människan dertill, hvarförutan det aldrig kunde ske; huru kan nu satan eller hans tjenare, förbjuda Jesus att äfven hafva människors biträde, när frälsningen skall försiggå och döden och satans magt skall krossas och tillintetgöras.

Gud har gjordt underliga ting genom sina tjenare i de förra tider. Han befalde Noak att bygga arken, och han lydde Guds röst; han uppenbarade sig för Mose och sände honom att frälsa Israels folk från Egypten och Faraos fångenskap, 2 Mos. 3: 10 och detta var en förebild till vår frälsning vid Jesu återkomst.

Gud frälste staden Betulia genom Judith som bad till Gud och huggde sedan hufvudet af Holofernes, Judith 13: 7; Gud förmädde Jonas att predika i Nineve och derigenom blef staden skonad från den undergång den förelagd var. Guds hjälp måste alltid komma genom människans tillhjälp. Som det äfven sker i våra dagar att mängen blifver frälst utur eldsvåda och vattennöd, genom andras tillhjälp. Hungersnöd afhjelper Gud genom människors bistånd; blifver man sjuk, har Gud förordnat apothek och läkare; kommer man i själaångest, finnes här prester som trösta, upplysa och förkunna om Jesu frid, som han gifver alla bedröfvade. Guds hjälp måste alltid komma genom människotillhjälp, som äfven skall ske på domedag.

Jesus säger: "den stund skall komma, att de döda som i grifternas äro, skola höra hans röst, Joh. 5: 28. Detta måste ske med den skilnad, att de som äro afsomnade i Guds beskydd, och man då säger står upp I döda och kommen för domen i Herrens namn, då höra de, men de som äro döde i satans våld, de höra inte; men om han då säger står upp och kommer i satans namn, då höra de; och det är tydligt och klart att de, som dö i satans våld kunna icke stå upp i Guds våld, men sedan

får satan ingen magt öfver dem, utan måste återlemna allt det till sig röfvade folket.

Gud säger: "ho är så blind som min tjenare, och så döf som min boskap?" Likväl vill Herren dem godt, för sin rättfärdighets skull, och han skall göra sin lag härlig och stor, Es. 42. Uti Lifsens bok är detta fullbordadt och det är ett härligt ting, att höra hvad Gud menade, när han utgaf lagen på Sinai, men likväl säger Jesus, "håll buden så får du lefva," (Math. 19: 17), och det bör lydast. Men de utlandets konungar som föra krig, dessa fråga icke efter Jesu bud; de hafva sjelfva en lag, som förbjuder dråp o. s. v. Mången undersåte sitter i fängelse som begått dråp och lagbrott. De sjelfva begifva sig ut i krig, för att dräpa, bränna och förderfva sin nästas lif och tillhörighet och bryta således både Guds och egen lag; ack, ve sådant handlingssätt, ty det är i strid mot Jesu lära, ty han säger "saliga äro de fridsamme, de skola kallas Guds barn," Math. 5: 9. Ett Guds barn kan icke synda eller skada sin nästa, utan låter sig nöja, det är vinning nog, 1 Timot. 6: 6.

Mina älskade och välsignade! Tänk på ändan, så gören I aldrig illa, och detta rådet hämta vi af den vise mannen Syrak; ty vid evighetens öppna port der frågas blott hur I gjort och lefvat här på jorden.

Vid tidens slut, måste en och hvar göra räkenskap, för sitt i tiden innehafda kall och ämbete, såväl konungen på thronen, som tiggaren i kojan, och jag måste göra reda för mig, om jag utträttat det mig anbefaldt är, Joh. 16: 15.

Jag vill i korthet berätta mina läsare min härkomst samt något af mina lefnadsöden.

Min fader var endast kyrkovärd uti en socken som heter Torup i Halland, och jag föddes till världen 1806, fick ganska liten skolundervisning; när jag tillryggalagt 20 år af mina ungdomsdagar, eller 1826, varseblef jag en röst i luften som sade: "tänk på evighetens längd," hvarföre jag kom uti en grufvelig ånger och bedröfvelse, och föreställde mig det presten berättat om en droppa vatten gånge ur hafvet, eller ett strå af marken hvart tusende år, skulle ändå ett slut förväntas; men evigheten blir intet slut att förvänta; denna föreställning och ånger var svår ty jag ansåg mig icke kunna blifva frälst; i tre dagar och tre nätter måste jag uthärda detta, men när denna tid hade tilländagått, fick jag höra en vacker änglamusik och ett ljusst sken omgaf mig och då fick jag tröst, och fattade till bibeln för att finna mera upplysning om salighetens vinnaande.

Men jag måste ändå vandra i okunnighet, och liksom med förbundna ögon i nära 30 år, under den tid eller år 1832 vann jag tillåtelse, genom betyg om hedrande vandel, att ingå uti borgerligt samhälle i staden Malmö. År 1848 fattade jag beslut att gifva mig ut på landet, för att njuta mera lugn för mina öfriga dagar.

År 1853 då koleran gjorde sitt besök i staden Ystad, och jag som alltid haft en säker tro till Gud att ingenting i världen kunde ske utan hans tillåtelse, och den Gud vill bevara är utan fara. En stor grämselse härskade i mitt bröst då jag såg människornas villfarelse och vantrö, som då visade sig, att en strid uppstod som är emot Guds vilja, lära och befallning, att icke sätta sin tro, fätröstan och lit till något annat i världen, än den enda sanna Guden allena. Jag berättade mina vänner att koleran icke kom nära vår by,

utan den skulle snart upphöra, ty jag visste att Guds hjälp kunde icke slå fel, detta var min säkra tro och öfvertygelse, och för att visa att ingen rasande fara kunde skrämma mig eller omintetgöra Guds kraft, gjorde jag en resa till staden, och efterfrågade hos vederbörande om icke en skrifvelse var inkommen, som jag uti min enfaldighet författat, att bästa botemedlen emot denna afgrundspest, är att söka Guds hjälp samt öfverläkaren Jesus som är den säkraste beskyddare i all fara; detta var jag så förvissad öfver; om hela staden varit afsomnade uti kolera hade jag likväl vågat mig dit.

Men vid min hemkomst var anstalt fogad af mina grannar, och jag måste undergå tio dagars fängelse, ty satan hade fått tillåtelse af Gud att vidare försöka min tro, Upp-b. 2: 10; och satan var icke häller sen utan infann sig med oräkneliga afgrundsandar och ulfvaklor, då fann jag ingen annan utväg, än fatta till den heliga skrift och Guds ord, och så vida icke satan kunde kassera eller ogilla bibeln så måste han afhålla sig att skada mig, detta var honom omöjligt, icke kunde han neka att Jesus lidit och dött för alla; sedan fick satan lof att sänka mig ned i helfvetets djup och det yttersta mörkret, Math. 22: 13.

Men min tro svigtade inte ett ögonblick, i alla dessa rövostunder, ty Gud var med mig. När nu dessa dagar och frestelsestiden tilländagått, måste djefvulen öfvergifva mig, Math. 4: 11, och sedan infann sig Guds änglar, som visade mig allt huru den yttersta domen och vår förvandling kommer att tillgå. Detta kan ingen tro hvad jag berättat, ty det skedde i osynlig mätto för mina åskådare, men det måste ske efter den heliga skrift, Es. 41: 25. Ännu var mer som återstod; år 1855, då jag var stadd i enslighet på en väg fördjupad i tankar till Gud, om ordets rätta tydning, fick jag höra en röst af himmelen som sade: "skrif", hvilket jag äfven lydte så fort ske kunde, och jag visste inte hvad jag skriva skulle, men när pennan kom på papperet, blef det mig sagt i örat så fort jag kunde rita. När aftonen kom, lade jag mig till hvila, men vid midnattstid blef jag störd af samma anda som gaf mig ingen ro förrän jag åter fattade i pennan, och då blef Lifsens bok skriven som är ganska nödvändig vid Jesu domstol, Uppb. 20: 15. Att den måste skrivas på jorden kan ingen betvifla, ty i himmelen finnes inte penna och bläck, Var god min vän, och undersök på alla de ställen, som jag anvist ur vår bibel, så skall du finna att jag talar sanning, och vi kunna säkert tro, att densamme Guden lever ännu som talade med Mose och Elias samt flere.

Skulle här finnas någon djefvul eller menniska i hela världen som kan förbjuda Gud, att tala genom hvem han vill. Så väl efter Jesu död, som dessförut, då må den infinna sig hos undertecknad.

Gud sade till Mose "jag skall uppsöka dem en, såsom du äst," honom skolen I höra i allt det han eder sägande varder, Apostl.g. 3: 22; och jag skall gifva min ord i hans mun; han skall tala till dem allt det jag honom bjuda vill.

Och den som min ord icke hörer som han i mitt namn talar af honom vill jag utkräfvat det, 5 Mos. 18: 18.

Si min tjenare, jag hafver gifvit honom min anda, han skall låta komma rätt i bland hedningarna.

En förbråkad rö skall han icke sönderbryta och en rykande veke skall han icke utsläcka, han skall lära hålla rätten i sanning; han skall hålla rätt på jorden och öarne skola vänta efter hans lag, Es. 42: 4; det menas med den lag, som Gud förkunnat i Lifsens bok.

Jesus prisade sin fader att han detta dolt för de vise och förnuftige men uppenbarat för de enfaldiga, Math. 11: 25, och

äfvén säger han jag skall sätta min anda på honom och skall förkunna hedningarna domen samt utföra domen till en seger, Math. 12: 20. Herren säger "jag skall uppväcka en af nordén och han skall komma östan efter, Es. 41: 25. Nu säger Jesus: "salige äro de som icke se, men dock tro;" alla dessa hans ord, som antecknade äro kunna ses, läsas och betraktas, men likväl icke finnes någon tro. Ingen salighet kan vinnas utan en sann tro på Jesus och den heliga skrift. Tiden är snart fullkomnad och Guds rike är för handen; bättren eder och tro Evangelium, Marci 1: 15.

Jesus liknar sin ankomst vid ett bröllop, och de som redo voro gingo genast med honom in på bröllopet; Math. 25: 10, aldrig kan någon hålla bröllop, utan att han först betingar sig bruden, och sedan befaller sina tjenare att göra allt i ordning tills brölloppet skall stå; icke kan Jesus komma och hålla bröllop förr än detta skedd är. Derfor säger han: hvilken är nu en trogen och snäll tjenare som herran satt öfver sitt husfolk att han skall gifva dem mat i rättan tid, Math. 24: 45. Salig är den som han finner så görande när han kommer.

Men innan Jesus kommer är rättan tid, förthy icke går det an för de tjenare som äro tillsatta att laga mat till husfolk eller bröllopgäster att vänta dermed tills den skall spisas och matklockan lemnar sitt ljud ifrån sig; likaledes är nödvändigt och angeläget att laga den maten färdig som folket behöfver i nödens stund före Jesu ankomst; som är efter han befallning.

Aldrig kan någon domhafvande hålla rätt eller döma i något mål der ingen åklagare finnes, som begärt rättens afgörande, likaledes är omöjligt för Jesus att komma och hålla dom utan åklagare, som begärt rättens afgörande; derfor är detta verkställt uti Lifsens bok.

Och Herran säger träd fram och tala: låt oss gå till rätta med hvarannan, drag dig till minnes och säg huru du vill rättfärdig varda, Es. 43: 25.

Och när Jesus kommer i sitt majestät och alla heliga änglar med honom skll han sitta på sin härlighets stol, Math. 25: 31. Då skall konungen säga: kommer I välsignade och besitter det riket som beredt är från världens begynnelse, v. 34; detta skall vara en jordens konung som Jesus omtalar, skall utropa välsignelse och förbannelse som är skrifvet i Lifsens bok och då säger gud: tröster mitt folk, talar ljufliga med dem, förthy nu är dess tid fullbordad, dess missgerning förlåten ty herrans härlighet skall uppenbarad varda och allt kött skall tillsammans se att herrans mun talar, Es. 40: 3, och tillika se Guds salighet, Luce 3: 6, och detta lofvade Gud som han lät Bethelehem herdarne se och höra den natt Jesus föddes till världen.

Si jag bådär eder stor glädje hvilken allt folk vederfaras skall, Luce 2: 10, och så var Guds mening att alla menniskor

skola en gång blifva delaktiga af denna glädje, ty för den skuld var Jesus födder till världen.

Att vi som lefva skola undergå förvandling, är klart, men den blifver obetydlig, som i Lifsens bok antecknad är.

Jesus säger här äro några ståndande, som icke skola smaka döden, till dess de få se människornas son komma i sitt rike, Math. 16: 28, och det är en ren och klar sanning, förthy Jesus säger all sak skall bestå vid två vittnes mun, Math. 18: 16, äfven säger herran: låt alla hedningar tillhopa komma och låt oss höra framföråt hvad som ske skall, låt dem hafva deras vittne fram och bevisat, så får man hört och säga det är sanning, Es. 43: 9.

Vid Christi domstol måste ovilkorligen lefvande sakkörare och lefvande vittne, som Gud efter sin visa uträkning, till himla tagit lefvande, Enoch och Elias. Som äro ojäfviga och i Lifsens bok begärda. Ty Elias skall ju komma först och skicka all ting i lag igen, Math. 17: 11.

Det var en rik herre som dog för någon tid sedan, han fick en ståtlig begrafning, med många åskådare, hvarvid en sade, om denne hade fått lefvat hade han vågat mycket af sin egendom; jag svarade om han trott herren Jesus hade det icke kostadt honom ett öre, ty den som tror Jesus kommer icke i domen utan är gängen ifrån döden till lifvet; Joh. 5: 24. Gud älskade världen och därför utgaf han sin son, och hvar och en som tror på honom, skall icke förgås utan få evinnerligt lif; och äfven säger han: hvilken som tror sonen han hafver redan evinnerligt lif, men den som icke tror skall icke se lifvet, utan Guds vrede blifver öfver honom, Joh. 3: 36, eder är nyttigt att jag bortgår ty om icke jag bortgår, kommer icke hugsvälaren till eder, men jag skall sända honom till eder, och när han kommer skall han straffa världen för synd och för rättfärdighet och fördom, Joh. 16: 7, för de som tro är detta Jesu sändebud en stor glädje och hugsvalelse men de som icke tror Jesus de skola straffas för egen rättfärdighet och för det de döma andra.

Hade Jerusalems innevånare trott Jesus, hade staden undslupit den förstöring som skedde.

Staden blef belagd med en här, och der voro judar som tänkte undkomma, och dessa, för att sedan hjälpa sig förtärde de guld och silfvermynt som skulle passera naturvägen; detta kom krigsmännen underfund med, då slagade de flera judar och undersökte magen efter myntet och funno också.

Gud gaf tillkänna hvad som ske skulle genom Ananias som i 7 år ropade ve öfver staden, men de trodde honom icke, därför gick det dem illa.

120 år före floden gaf Gud Noak befallning att bygga arken, detta förkunnade han för folket men de trodde honom icke och därför kom floden och tog dem alla bort; Gud gifver alltid tillkänna det som ske skall.

Öfver 20 år har förflutit sedan Gud lät skrifva Lifsens bok men ännu har ingen trott den oaktadt Jesus säger genom Johannes: Den som icke är skrifven i Lifsens bok han varder kastad i den brinnande sjön, Uppenb. 20: 25.

Gud hafver icke sändt sin son i verlden att han skall döma verlden utan den skall varda salig genom honom, Joh. 3: 14 och derfor är domen skrifven uti nämnda bok.

Här finnes många lärosatser, fosterlandsstiftelsen, mormoner, methodister och dylika, dessa äro djefvulens bästa vänner; ty de äro Jusu motståndare, de hata och förfölja hans sändebud, sanningens anda, liksom fariseerna förföljde Jesus; hvarföre han säger publikaner och skökor skola ingå i Guds rike för än I.

Dessa förut nämnda Jusu motståndare till Lifsens bok; de läras men kunna aldrig till sanningens kunskap komma, liksom Josua stod emot Mose, de äro förderfvade i sinnet, odugliga till tron, 2 Timoteum 3: 8, all synd blifver människorna förlåtit men förmädelse mot sanningens heliga anda, som Jesus sändt hafver, varder icke förlåtit i denna eller tillkommande verlden Math. 12: 31.

Alla Guds tjenare och Jusu efterföljare måste lida smälek, såsom Mose då han genomvandrade Arabiens öknar. Men salige äro de som lida för rättvisans skuld Math. 5: 10.

Gud älskade verlden och derfor sände han sin son för att frälsa verlden, men människorna ville icke tro, då han förkunnar huru denna frälsning skall tillgå.

Hvilken som tror sonen han varder icke dömd, men den som icke tror han är redan dömd efter det han icke trode i den enda sons namn, Joh. 3: 18. Jesus lofvade vid sin afresa, att om jag går bort, skall jag likväl komma igen och taga eder till mig, att hvar jag är skolen I och vara, Joh. 14: 3, äfven säger han: jag hafver och andra får, som icke äro af detta fårahuset, dessa måste jag och draga härtill, och det skall vara ett fårahus och en herde, Joh. 10: 16.

Männe dessa Jesu löften aldrig skola försiggå männe hans lidande och död skall vara förgäfves, männe skriften skall vara om inte? Nej vist icke!

Hvad Jesus lofvat det håller han visserligen, och han kommer den stund vi icke vänta honom. Derfor varen i och redo; ty den stunden I icke menen, varder människones son kommande Math. 24: 44.

Men om så är att den onde tjenaren säger i sitt hjerta: min herre kommer icke ännu brådt. Så kommer den tjenarens herre den dag han inte väntar honom, och skall sönderhugga honom och gifva hans lön med skrymtare, der skall vara gråt och tandagnisslan, v. 51.

Här kan man se hvad som den säkre och otrogne får.

Men den glädjen är obeskriflig som tror Jesu gifna löften. Ty han lefver och vi skola och lefva med honom; ty den döds-

domen Gud kungjorde i paradiset, att du skall döden dö, är nu upphäffen, för de som tro, det af Gud sedan gifna löftet är fullbordat, att döden skall platt uppsluku varda Es. 25: 8. Ty döden skall kastas i den brinnande sjön Uppb. 20: 14. Vår barnalära förmäler ju, att Jesus har öfvervunnit dödens och djefvulens våld, aldrig hade jag kallat satan till möte vid Christi domstol, om jag icke trott Guds löfte att jag skulle lefva och icke dö.

Det hände för några år sedan att en fånge som var dömd till döden för begånget mord, han sökte nåd hos konungen, men förgäfves. Dagen och tiden var utsatt, skarprättaren var kommen, spetsgårdeu var ställd, men deleqvänten lät sig icke afhöra, förthy samma dag frade konungen sin födelsedag, och om natten hade Gud vidrört konungens hjerta, att den lifdömde skulle skänkas nåd och få lefva; telegram blef sändt från majestätet, att brottslingen skulle få lefva, skarprättaren måste återresa med sin förbannade bila, alla åskådare aflägsnade sig med snopenhet, men hvilken glädje fick icke den lifdömde vederfara, som fick höra att dödsdomen var upphäffen och lifvet var honom skänkt, den glädjen kan pennan icke afrita.

Likaledes kom en stor glädje öfver mig då jag fick under rättelse från min himmelske fader att jag skulle lefva och aldrig dö.

Samma glädje får alla Jesu vänner åtnjuta som tro hans ord och antaga hans sändebud, ty Jesus vill icke någon syndares död, utan att han sig omvänder; ty icke kan en död träda fram och tala, som herran befallt hafver: en död kan icke hjälpa en död; utan de lefvande skolah jelpa de döda, efter Guds förordnade.

Gud är icke de dödas Gud utan dem som lefvande äro. Ty han hafver skapat människorna till evigt lif, och ett beläte såsom han är, Vish.-b. 2: 23, och Jesus har lidit döden för alla, att vi skola få lefva Ebr. 2: 9. Ty så säger Jesus, hvilken som tror på mig han hafver evinnerligt lif, Joh. 6: 47.

Älskade och välsignade; tro icke på någon människas utan på Jesu ord som han talat hafver, och det är hans ord som jag förkunnat hafver. Ty människan kan intet taga utan det varder gifvet af himmelen, Joh. 3: 27, som lofvat och befallt är, 15: 26

Sannerligen säger jag eder, hvilken som undfår den jag sänder han undfår mig, Joh. 13: 20.

Gud är en ande, och ingen kan förbjuda honom att sända sin anda på hvem han vill, till att förkunna sin mening, och genomdrifva sina verk liksom han gjorde med Mose. Gud talade till folket genom Mose, och skref lagen med hans fingrar; likaså har han skrifvit Lifsens bok med mina fingrar.

Men hvad mente Gud då han skref lagen, han viste väl att människorna icke kunde hålla 10 bud, nu då inte de kunde hålla ett i paradiset, därför var det icke till folket han talade.

utan till satan, som förförde de första människor han skapat hade, och han sade tydeligt du vid hvarje bud, hade det varit till folket då hade han sagt i skolan icke dräpa, o. s. v., och nu skall lagen blifva grunden till vår frälsning vid Christi domstol, det är förkunnat i Lifsens bok och således har han gjort sin lag herrlig och stor.

Verldens vishet är en galenskap för Gud; satan inbillar verldens barn, att Gud sändt sin son för att lida och dö, till att försona sig sjelf, att han för den skull ville skänka förlåtelse åt lagens öfverträdare. Detta är en stor galenskap för Gud, detta kan ett Guds barn godt begripa; förthy aldrig kunde Gud förlåta syndare, för Jesu döds skuld, och de voro förlåtna långt före hans död, då Gud sade: om dina synder voro blodröda skola de varda snöhvita, ty jag uttrycker dina missgärningar och synder såsom ett moln; vänd dig till mig jag förlossar dig, Es. 44: 22, Jesus gaf lärjungarne lof att förlåta synder, Math. 18: 18.

Guds vishet är en galenskap för verlden, hvilket Gud, utvalt på det han skall göra de visa till skam, 1 Cor. 1: 27. Att satan, bedragaren, och Gudamördaren är kallad till domstolen, håller verlden och satans tjänare för en galenskap. Jesus liknar människorna vid får och det voro en galenskap att kalla får till en rätt, icke kan människan svara vid Christi domstol mer än ett får. Jesus säger den som tror honom kommer icke i domen, ej heller kommer den otrogne i domen; men ett faserligt straff måste han utstå, uti den förödelses styggelse som ske skall före Jesu ankomst, som han förkunnar i Math. 24. Då skall varda en stor vedermöda att den icke varit sådan ifrån verldens begynnelse, ej heller varda skall. Solen blifver mörk, stjernorna falla af himmeln och dess krafter skola bäfva, åskan höres, blåsten rasar, eldstrålar falla från himmelen och antända hus och kyrkor allt blifver ödelagdt, allt folk på jorden skola jämra sig.

Och då behöfver människan tröst, om hon någonsin behöfver, så behöfver hon då, och den som tror allt som Jesus talat hafver, skall få se att han icke ljuger; kom ihåg hans ord, lyfter eder hufvuden upp ty då nalkas eder förlossning, Luce 21: 28.

Daniel förkunnar om förödelsens styggelse att den skall vara tusende-tu-hundra-nittio dagar, detta är en lång, lång tid i beräkning men dagtalet försvinner, ty solen gör ingen åtskilnad på dag och natt, utan mörker öfver allt; Jesus säger två skola mala på en qvarn, den ene blifver upptagen, den andre qvarlåten, Math. 24: 41. Meningen är den, fast de hafva lika arbete, så har de icke lika syndamått att uttömma; derföre måste den andra blifva qvarlåten. Här i tiden blifver icke alla brottslingar dömda till lika hårdt straff, utan efter som förbrytelsen skett äfven skall tillgå då och detta skall andeligen dömas, ty när straffet är öfverstått kommer Guds anda på de trogne Jesu

vänner som äro beredda att genast gå med in i bröllopsalen innan dörren stänges och därför säger herren: frukta dig inte ty jag hafver förlossat dig, jag hafver kallat dig vid ditt namn, du äst min, Es. 43. Ty Israels barn skola församlade varda, den andre och det skall ske, att ho som hälst då åkallar herrans namn frälst varder, ty på Zions berg och Jerusalem skall salighet varda, Joel 2: 32, Jesus säger himmel och jord skola förgås, men mina ord skola icke förgås. Alla Jesu ord äro tecknade uti den heliga skrift och den skall icke förgås, utan följa med in i Guds rike och den nya verlden, ty Gud har lofvat skapa en ny himmel, och en ny jord, Es. 65: 17, 2 Petri 3, Uppb. 21.

Älskade vän hur har du läst din trosbekännelse, du säger jag tror på Gud fader, hans son, den helige ande, de dödas uppståndelse och ett evigt lif, tror du icke detta skall engång försiggå; tror du icke att domen skall en gång inbryta, tror du icke att löftet och skriften skall en gång fullbordas; jo visserligen, vi hafva länge nog hört predikas härom och ingen ändring fått, nu måste det väl en gång skola ske.

Jesus säger du skall älska Gud öfver all ting, och din nästa såsom dig sjelf och derpå hänger all lagen och profeternas skrifter Math. 22: 37.

Men detta vill ingen åtlyda utan hata och försmäda Jesu sändebud, och ville tyda hans förkunnande till en dåre, men hvilken som så säger han är skyldig, till helfvetets eld, Math. 5: 22.

Jesus talade till folket denna liknelsen, sägande: en sädesman gick ut och skulle så, och när han sådde föll somt vid vägen och foglarne åto det upp, och somt föll i törnet och blef för qvatt, o. s. v. Så hören nu denna liknelsen om sädesmannen: hvar någon hörer ordet om riket och förstår det icke, så kommer den onde och rifver det bort, som sådt är i hans hjerta, Math. 13: 18.

Så tillgår äfven i dessa dagar; Jesus förkunnar om sin ankomst om riket, den tillstundande härrligheten, men satan kommer och rifver bort ordets kraft, att det inga rötter får.

Älskade vän! öfvergif satans falska snara, bygg icke på hans lögnaktiga lära, utan på Jesus, den säkra klippan, den kan aldrig ramla, såsom den som bygger på sanden, ty den faller, emedan ingen grund är, och dess fall blifver stort. Att bygga på försoningsläran är en falsk grund, som faller och leder till förderf, men bygga på klippan Jesus, den grundvalen faller aldrig, den leder till det nya Jerusalem, der lif och salighet skall blifva. Guds vrede mot Jesu mördare är stor, Uppb. 6: 16, Ty den store hans vredes dag är kommen, ho kan bestå, men denna vreden kan icke Jesu trogna vänner räddas för, ty den som är Hans vän är utan all fara. Derföre vill han förkunna sin ankomst, samt gifva tillkänna att han kommer icke för att skräm-

ma oss utan för att taga oss till sig, och nu bjuda oss till Lamsens eviga bröllop.

Till slut beder Jesus vänligen och träget alla boktryckare i hela världen, att trycka och utsprida detta hans bjudningsplakat, ty han säger: icke tänder man ljus och fördöljer det, utan på en ljusastaka, att det lyser alla som i huset äro, Math. 5: 14, det vill säga alla som i världen äro och den som lyder Jesu ord, han kan vänta sig en härlig lön.

Ty Gud vill att alla människor skola frälsta varda och till sanningens kunskap komma. Jesus vill också att alla skola blifva delaktiga af detta hans sändebud. Att han nu skall komma och fullgöra sin faders vilja och frälsa det förlorade och förtappade människoslägtet.

Ty han vill att ingen af hans skapade får skola borttappade blifva, Math. 18: 14, och Guds vilja måste genomgå och vinna seger.

Och hans vilja är äfven att förkunna hvad som ske skall, på det att ingen skall rädas eller frukta för Jesu ljufva ankomst, förthy icke kan en brud frukta eller rädas för att gå en kär brudgumme tillmötes, då brölloppsdagen är inne, icke kan en Jesu älskare rädas för att gå honom tillmötes då frälsnings- och förlossningsdagen kommer, ty jag rädes icke eller bäfvar, fast himmelens krafter skola bäfva, rädes jag icke ty då står min dom skrifven, Uppenb. 21, Ty jag vet att det nya Jerusalem skall komma från himmelen och Gud sjelf skall bo med oss som Jesus säger i v. 3. Hvilket han och härmed förkunnat hafver efter löfte, Joh. 16: 14, genom

Anders Berggren,

utgifvare af Lifsens bok,
adress: Landsvägsgatan N:o 19.

Pris 10 öre.